

Nalan Güven

G Ö N Ü L

K A P I S I N D A

B İ R E L İ F

Kelâm - ı Aşk

GÖNÜL KAPISINDA BİR ELİF

Kelâm-ı Aşk

Nalan Güven

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4831

Edebiyat Kitaplığı-Roman | 239

EDİTÖR

Seval Akbiyık

KAPAK TASARIMI

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Ocak 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-3207-5

9 786050 832075

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

NALAN GÜVEN

İstanbul doğumludur. Erenköy Kız Lisesi'ni bitirdikten sonra Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği'nden mezun oldu. Türk Dili ve Edebiyatı eğitimi aldı. Yazmakta olduğu şiir ve öyküleri çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlandı.

Yazın alanındaki çalışmalarını şahsi bloğunda, internet sitelerinde ve edebiyat-kültür-sanat dergilerinde sürdürmekte, editörlük yapmakta, kendi yazarlık atölyesinde ve çeşitli özel eğitim kurumlarında "Yazı Yaratımı" dersleri vermektedir.

Yazarın kitaplarının yanı sıra, şiirlerinden oluşmuş "Siyah Beyaz Sevdalar" isimli bir şiir albümü vardır. Bu albümde Nalan Güven şiirleri, *TRT Radyosu* sanatçısı Cengizhan Sönmez'in yorumu ve besteleriyle farkı bir çalışma olarak dinleyicisiyle buluşmuştur.

Yayımlanmış eserleri:

- * Ayten (4. Baskı)
- * Aşk Ölümdür (3. Baskı)
- * Erkek Severse (2. Baskı)
- * Sevdanın Adı Bulut (1. Baskı)
- * Eylülüler Yazdım Sana (2. baskı)

<http://www.nalanguven.com.tr/>

<http://www.nalanguven.blogspot.com/>

[facebook.com/yazarnalanguven](https://www.facebook.com/yazarnalanguven)

[twitter.com /nalangvn](https://twitter.com/nalangvn)

[instagram.com/nalanguven7](https://www.instagram.com/nalanguven7)

*Ey Âdemođlu;
Sen aşkı yanlış anladın.
Yüređine dön bak!
Asıl sahibi bulacaksın...*

ÖNSÖZ

Yüce Allah'ın (cc) adı ile başlarım.

Hamd; âlemlerin yaratıcısı, yaşatıcısı, yöneticisi ve evrendeki mutlak tasarruf yetkisinin tek sahibi Allah'a (cc) mahsustur.

Salat ve selâm; âlemlere rahmet olarak gönderilen, peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed Mustafa (sav) Efendimizin üzerine olsun.

Haddimi aşmaktan, doğruyu yanlış, yanlış doğru diye yazmaktan Yüce Allah'a (cc) sığınırım.

Anlatmak istediğim bir hikâyem vardı nice zamandır.

Çok yazıp attım. Çok okuyup unuttum.

Çok susup söyledim. Çok vakit bekledim.

Gerçeği kurguya, kelâmı kaleme kattım.

Mevlânâ ve Şems Hazretleri'nin ışığına kapıldım.

Onların yüce gönlüne, sonsuz hoşgörüsüne sığındım.

Sözün içinde söz... Kitabın içinde öz...

Kelâmların en güzeli, en yücesi;

“Lâ İlâhe İllallah.”

“Sana yoldaşlık eden senden üstün olmalı!” der Şems Hazretleri.

Şükürler olsun; Hakk öyle yoldaşların ışığı ile yolumu aydınlattı ki, karanlık zannettiğim bir gecenin sonrasında aydınlandım. Bildiklerimin yanlış, bilmediklerimin ise dağ kadar olduğunu anladım. Benim için artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Göz bebeklerimizin içindeki nur ile gördüğümüzü öğrenmeden evvel, geceyi aydınlatanın mehtap ve yıldızlar olduğunu sanırdım. Hikmetlerin özüne vardım. Yedi yüzyıl öncesinin sofrasında hakikatlerin kalbine oturdum. Bir lokma ile dünyanın ilmini tattım. Orada zaman yoktu. Konuşmak için söze, yanmak için oduna gerek yoktu... Aşk yangını, ateşlerin en güzeliydi...

Ben, Elif.

Kırk yaşına değin kendi dünyamın içinde neden, niçin sorularıyla boğularak isyan eşiğine gelmişken, hiç ummadığım bir zaman diliminde sadece kendi cevaplarımı değil, tüm evrenin cevaplarını da buluverdim.

Öğrendim; herkesin bir hikâyesi varmış... O hikâyeler ki dünya ateşinde yanıp yok olmamızı sağlarmış. Bedenin hiçliğinden çıkıp varlığımızın sebebine vakıf olmamız için çok gözyaşı dökmek lazımmış. Hepimizin sınavı, o hikâyelerde saklıymış.

Öğrendim; Aşk ile dokunmak ve Aşk ile yaşamak gerekmiş... Aşk'i bilmek için zamanın beşiğinde avunmak yerine, yola çıkıp aramak gerekirmiş. Yol çok uzak lakin varmak bir adım atmak kadar kolaymış.

Öğrendim; isminin Elif olması yetmiyormuş gönül kapısını aşmak için, Elif gibi dimdik ve emrolunduğu gibi dosdoğru olmak gerekmiş.

Öğrendim; derunumuz Aşkmiş bizim.

Nefesi Aşk... Sesi Aşk... Sükûnu Aşk...

“Oku!”duk zannettik!... “Dinle!”dik sandık!...

Ezeli abdimiz Kâlû Belâ’dan beri.

Meğer biz ne çok şey unutmuşuz... Unuttuğumuzu bile...

Her sır kendi içimizde saklıymış.

Gerçek Aşk, şah damarımız kadar yakınmış.

Kelâmların en kâmil olanı, Kelâm-ı Aşkmiş...

KONYA - 2017

Bizi şehrimizden kovarlarsa ne çıkar?

Şehir dışındaki kırlar bizimdir.

Şems-i Tebrizî

Arkada kalan koca şehrin ışıkları her geçen saniye biraz daha karanlığa gömülüyordu. Dönüp bakmasak dahi bunu biliyor olmak ve etrafımızı saran sis dumanı içinde hızla yol almak ürkütücüydü. Aracın her titreşimi ile yasladığım başım yerinden hopluyor ve giderek şiddetlenen ağrısı midemi bulandırıyor. Aldığım ağrı kesici henüz etkisini göstermemişti.

Her şey birdenbire oldu. Ani karar vermekten hoşlanmayan ben, “Hayır!” diyememişim.

Oysa şimdi sıcak evimde oturup televizyondaki o beğenmediğim dizileri seyretmeye bile razıydım. Hatta, yün battaniyemin altında derin bir uyku çekmek için neler vermezdim.

“Elif, nereye gidiyoruz böyle?”

Gözlerim kapalı olmasına rağmen, her kızdığım da yaptığım gibi tek kaşımı havaya kaldırarak cevapladım onu.

“Sence!”

Gergindim ve ses tonumdan bu hâlimi hissediyor olmalıydı; ama yine de cevabını bildiği soruları sormaktan kendini alamıyordu.

“Havaalanı şehrin bu kadar dışında mıydı?”

Güçlkle konuşuyordum.

“Beraber gelmedik mi!”

“Sabah bu yolu konuşarak giderken nerelerden geçtiğimizi, şehre uzak mı yakın mı olduğumuza hiç dikkat etmedim ki!”

Ağrı şakaklarımdan çene kemiklerime kadar inmişti. Göz kapaklarımı zoraki araladım, başımı doğrultmadan yan gözle Mine’ye baktım.

“Lütfen sus artık... Sus... Sus...”

Bunları içimden söylüyordum herhalde, yoksa beni duyardı ve susardı. Oysa o konuşmaya devam ediyordu.

“Bu kadar mesafe kat etmedik ki! Yanılıyor muyum acaba? Sanmıyorum...”

Mine, siyah sürmelerle çevrelenmiş mavi lensli gözlerini tedirgin bir şekilde üzerimde, sonra da bizi umursamadan arabayı var gücüyle süren şoförün omuzlarında dolaştırdı ve hafifçe eğilerek yarım kalan cümlesini tamamladı.

“Sabah geldiğimiz yol bu yolsa tabii!”

Göz kapaklarımı açık tutmak için kendimi zorlamaktan vazgeçerek gözlerimi sıkıca yumdum. Yanı başımda söylenmeye devam eden Mine’nin sesi artık bana ninni gibi geliyordu.

Karanlığın içinde ilerliyorduk. Karşıdan tek tük gelen araçlar da kesilmiş olmalıydı.

“Ne kadar kasvetli bir şehirmiş burası! Hiç mi ışık olmaz!”

“Elektrikler kesilmiştir belki.”

“Saçmalama Mine!”

Ne kadar fısıldayarak konuşsak da adamın pür dikkat bizi dinlediğine emindim. Önce şoför mahallinde huzursuzca kıpırdandı, ardından sol eliyle direksiyonu tutarak uzandı ve sağ eliyle torpidoyu açtı. Yassı, yırtık paketten bir sigara çekti. Ağzının içinde homurdanarak, “Sigara içebilir miyim?” dedi ve sorusunun cevabını beklemeden aracın çakmak düğmesiyle sigarasını yaktı. Bir anlığına aydınlanan arabanın içinde, kendisine öfke ile bakan gözlerimizi dikiz aynasından fark etmemiş olması imkânsızdı.

Bu adamı hiç gözüm tutmamıştı. Bir yandan içimden söylüyordum:

“Ah aptal kafam ah, ne diye Mine’nin aklına uyup geldim buralara? Hadi geldim, gece vakti niye kuzu kuzu binersin bu meymenetsiz herifin arabasına be sersem? Başka taksi mi yok şehirde? Hay şansına edeyim, nursuz pirsiz adamı bulduk! Ey yüce Allah’ım, şu arabadan bir sağ salim tez vakit inelim; Tezveren Hazretleri’ne Yasin okuyacağım.”

Taksiye binmeden önce, Mine havaalanına gitmek için pazarlık ederken yan gözle şoförü incelemiştim. Adamın uzun boyu, hafif kamburumsu duran ince bir bedeni vardı. Beyazı çok gözleri uzaklardan bakıyormuş gibi tedirgin ediciydi. Duraktaki tek arabaydı. Geç kalmamak için sesimi çıkarmamıştım. “Ben bu adamın arabasına binmem!” cümlesi dilimin ucuna gelip gitmişti ama bu seferlik sezgilerimi kendime saklayarak sessizce arabaya binmeyi tercih etmiştim.

Şimdi ilk baştaki duygularımı söylemediğime bin pişman, Mine'nin yüzüne bakıp duruyordum. Mine bakışlarımdan bir süre kaçsa da sonunda;

“Ne! Ne var!” diye mırıldandı.

Yüzümü iyice ona yaklaştırdım.

“Ben korkuyorum!” diye fısıldadım ve sonra da kendi söylediğime kendim şaşırdım.

“Korkmak!” Bunu diyen ben miydim? Kırk iki yaşında, ülkenin en büyük şehrinde yaşayan, iki çocuk sahibi bir kadın olarak, nasıl da “Ben korkuyorum!” deyivermişim.

Tam o sırada şoför yan camı açtı, sigarasından uzun bir nefes çekerek kalanını camdan fırlattı. Aracın farları ıssız yolu aydınlatıyordu. Sanki yol, alabildiğine uzuyor, bir türlü bitmek bilmiyordu. Dışarıdaki sisli havanın genzi yakan kokusu içeriye doldu. Şoför sigarayı attığı camı kapattı. Bir iki öksürme denemesinden sonra hafifçe gülümsediğini fark eder gibi oldum. Tam neden güldüğünü soracakken dizlerini oynattı ve araba zıncı diye durdu.

Arkada iki kadın, öylece birbirimize bakakaldık. İlk kendini toparlayan Mine'ydi.

“Neden durduk şoför bey?”

Adam, gecenin yarısı uçsuz bucaksız bozkırın ortasında dünyanın en normal şeyini söylüyormuş gibi, “İnin arabadan!” diye bağırdı.

“İnin!”

İçimden inanılmaz bir korku bulutu yükseldi. Yanımdaki Mine'ye daha çok sokuldum. Kahretsin ki sezgilerim yine doğru çıkmıştı. Bir kez yanılsam ne olurdu! Ne demem gerektiğini hızlıca düşünüyordum. Sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım.

“Neden burada inelim? Bizi havaalanına götürecektiniz. Öyle anlaşmıştık!”

“Anlaşma manlaşma yok. İnin!”

Adam arabanın kapısını açtı ve uzun bedenini eğerek hızla dışarı çıktı. Bagaja yöneldi. Mine çaresizce koluna yapıştı ve dâhiyane fikrini fısıldadı. Aklınca bize oyun oynayan adamı kendi tuzağına düşürmeyi planlamıştı.

“Çabuk öne geç. Bas gaza gidelim!”

“Delirdin mi sen! Film mi çeviriyoruz? Hadi in. Şu manyakla bir konuşalım.”

Yanına gittiğimizde, adam bagajdaki valizleri çoktan yere atmıştı bile.

“Beyefendi, ne yapıyorsunuz? Sizinle anlaştık!”

Beni duymaya niyeti yoktu. Kapanmakta direnen bagaj kapısına hırsıyla vuruyordu. O an sinirlerime daha fazla hakim olamadım, bağırmaya başladım.

“Böyle davranamazsınız. Sizi şikâyet edeceğim!”

Adam cevap vermeden hızla arabaya yöneldi, koltuğa oturdu, gaza bastı. Eski, külüstür arabanın açık olan arka kapıları tak diye gövdesine çarparak ve karda izler bırakarak fırladı. Hareket eden arabanın camından başını çıkararak bağırdı. Çevredeki boş arazide sesi yankılandı.

“Şehirli kaltaklar, ne hâliniz varsa görün!”

Çok geçmeden araç sisler arasında kayboldu. Bizse şaşkınlığın ve korkunun getirdiği şok ile hareketsizce durarak sadece onun ardından bakıyorduk.

Mine ve ben, hiç bilmediğimiz bir şehrin, hiç bilmediğimiz bir yerinde, gece yarısı, üstelik günlerdir yağan karın üzerine atılmış valizlerimizle öylece kalakaldık...

“Allah kahretsin! Mendebur herif! Daha ilk gördüğümde meymenetsizin teki olduğunu anlamıştım.” Kendi kendime mırıldanırken Mine’nin öfke ile bana baktığını fark ettim, sustum.

“Senin yüzünden! Adamı işkillendirdin!”

“Saçmalama ya! Ne dedim de işkillendirdim katil suratlı herifi? Asıl senin yüzünden, parayı peşin verdin. Böyle bir çakal, parayı peşin aldıktan sonra neden bizi yolun sonuna kadar götürsün! Bak sayende nerelerdeyiz!”

“Gelmeseydin canım!”

“Ha ha... Dün telefonda ne olur beni yalnız bırakma Elifçiğim, ne olur gel, diye yalvaran kimdi hanımefendi?”

“Ne bileyim başımıza bu işlerin geleceğini?”

“Of Allah’ım, off...”

Orada karlara gömülmüş valizlerimizin üzerine oturmuş hâlde ne kadar kavga ettik bilmiyorum ama uçsuz bucaksız bozkırda günlerdir yağan ve devam eden karda süslü mantolarımız, topuklu çizmelerimiz ile gecenin bir yarısı ikimizden başka kimsenin olmadığını ve kavga etmemizin ne kadar anlamsız olduğunu fark etmemiz çok sürmedi.

“Elif, farkında mısın, bizden başka kimse yok! Nerede olduğumuzu bilmiyoruz ve ben çok üşüyorum.”

“Şiştt... Dinle bak! Bunlar çakal sesi olmalı.”

“Aman Allah’ım!”

Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Üşüyordum ve korkuyordum. Dişlerim birbirine vurmaya başladı. Arkadaşımdan cevap alamayacağımı bildiğim halde aynı soruyu tekrar ediyordum.

“Mine ne yapacağız? Ne yapacağız?”

MADEMKİ GELDİN, DİNLE!

*Ümitsizlik semtine gitme; ümitler vardır.
Karanlık tarafa gitme; güneşler vardır.*

Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî

“Ne yapmak gerek?” diye tekrarladı Şems ve devam ettirdi sözlerini.

*“Ne yapmak gerek ki kendime bir gönül açıklığı bulayım, diyor İbrahim Ethem. Belh Sultanlığını bıraktı, türlü mallarını bağışladı, bedenini ibadet ile yordu. İçi uyanık, gözleri uykuda tahtı üzerinde uyudu. Bekçiler davulları tokmaktadı, neyler üflendi, gürültüler koparıldı. İbrahim bin Ethem kendi kendine sordu. ‘Siz hangi düşmanı uzaklaştırmak istiyorsunuz? Düşman benimle birlikte uyumaktadır.’”**

Havaalanı yoluna girmeden evvel Şems-i Tebrizî'nin türbesine uğramıştık. Zamanımız çok kısıtlı olduğu için ancak birkaç dakika süren bir ziyaretti bu. Gün içinde oradan oraya koşturmaktan yetiş-tiremediğimiz için planımız aksamış ve son ana kalmıştı. Mine'ye kalsa vakit yoktu, gidemezdik. Ama ben, “Şems Hazretleri'ni ziyaret etmeden dönmem!” diye adeta tutturdum.

* Şems-i Tebrizî, *Makâlât*, Çeviri: Gençosman: 47

“Bütün gün her dediğin yere gittik. Ağzımı açmadım. Hz. Şems’i ziyaret etmeyi çok istiyorum.”

“Bak, uçağı kaçırsak hiç karışmam!”

“Tamam, karışma!”

Mine gözlerini kocaman açmış, yüzüme hayretle bakıyordu.

“Allah... Allah... Nerden geldi şimdi bu Şems aşkı!”

“Lütfen Mine!”

“Peki, gidelim bakalım. Ama sadece beş dakika!”

Garipsediğı bu ısrarım bana da çok yabancıydı. Üstelik, havaalanına gitmek üzere bindiğimiz taksinin içinde, o mendebur şoförün yanında yapmıştık tüm bu konuşmayı.

“Beş dakikadan fazla beklemem, giderim!” dedi taksici, türbenin bulunduğu parkın karşısında bizi bırakırken. Ardımızdan da ters ters baktığına adım gibi emindim. Yorgunluktan ayaklarımın üzerinde zor durmama rağmen koşar adım geçtim caddeyi. Mine söylenip duruyordu ve de haklıydı serzenişinde, çünkü ben dahi anlamış değildim kendimi.

“Beklesene beni... Konya’ya gelip de annenin kabrine gitmedin! Şimdi, son dakika Şems Türbesi, diye niye bu kadar üsteliyorsun? Hiç anlamadım ben bu işi!”

Şems-i Tebrizî’nin türbesi, daha evvel mezarlık olduğunu duyduğum Şems Parkı’ndaki Şems Camii’nin içinde yer alıyordu. Mevlânâ Hazretleri’nin türbesini gezdikten sonra burası ne kadar da ihtişamdandır uzak, sade ve mütevazı geldi. Gözlerden ıraktı, sanki saklanmıştı.

Türbeye vardığımızda akşamın loşluğu kaplamıştı etrafı. Bahçe kapısından içeri adımımı atar atmaz sebebini anlayamadığım değişik bir ruh hâline büründüm. Daha evvel hiç görmediğim hâlde çok tanıdık bir yerde gibiydim. Ayaklarım aşınaymışçasına iki yanı ağaçlık yolda yürürken, yüreğimde bir dosta kavuşmanın heyecanı vardı. Annesinin elinden tutmuş bir çocuğun güveni geldi üzerime.

Bahçede yankılanan, “Allahu Ekber!” nidası ile ne kadar doğru bir karar verdiğimi kavradım. Adımlarım Kâbe yolundaki huşu anlarına götürdü beni.

“Buyur Allah’ım, buyur... Sen çağırdın, ben geldim yoluna...”

İçimdeki ses fısıldıyordu bir yandan: “Buyur ya Şems, işte geliyorum yanına...”

Bulmuştum işte o an, neden bu kadar çok gelmek istediğimi. O çağırmıştı beni. Ne bulacaktım bu yolun sonunda bilmiyordum. Ama onda, bana ait bir şey vardı hissediyordum.

Avluda karşımıza çıkan süs havuzunu ve şadırvanı geçtikten sonra küçük pencereleri olan, duvarları taş örülü yapıya ulaştık. Caminin yanındaki kadınlara ayrılmış abdesthanede alelacele abdestimizi aldık. Boynumuzdaki şalları başımıza örttük. Kapının önünde çizmelerimizi çıkartarak tahta ayakkabılık rafına yerleştirdik.

Kemerli giriş kapısından caminin içine girdik. Adımımı atar atmaz tanıdık bir koku sarmaladı beni; karanfil kokusu. Çocukluğumdan beri severdim bu kokuyu. Annem yemeklerden sonra illa bir karanfil atardı ağzına. Etrafıma bakındım, camiye gelenlerden biri karanfil çiğniyor olmalıydı. İçim ferahlamıştı, ruhum havalanmıştı bir anda.

Okunan akşam ezanının bitmesiyle, erkekler ön kısımda saflarını tutup namaza durmuşlardı. Onları rahatsız etmekten çekinerek yavaşça içeriye geçip, türbe için ayrılan tarafa doğru ilerledik.

Şems Hazretleri'nin türbesi tam karşımızda, boyumuzu aşmayacak yükseklikteki ahşap bir çitin ardındaydı. Üzeri altın rengi sim işlemeli, koyu yeşil kadife bir örtü ile kaplı sandukanın baş kısmında büyükçe bir sarık vardı. Çitin önünde dua eden birkaç kişi duruyordu. Onların dualarını bitirmelerini bekledik, ardından ön kısma geçtik.

Üzerimize koyu bir hüznün çökmüştü. Sanki dünyadaki gamın merkezindeydik ve dalga dalga yayılıyor, hepimizi sarıyordu bu keder. Ahşap cilalı tavanda asılı büyük avizeden yayılan sarı ışık mıydı buradaki hüznün sebebi, yoksa ben miydim öyle hisseden? Bilmiyorum. Yanı başımda avuçlarını açıp dua okumakta olan Mine'ye baktım. Onun yüzünde de şimdiye değin hiç görmediğim bir teessür hâli vardı. O an onu bu denli üzüntüye gark eden derdi neydi, merak ettim. Buradan çıkınca muhakkak öğrenmem lazımdı.

Sonrasında yaşadıklarım ise yalnız bana özeldi. Etrafımdaki herkes silindi yavaşça. Sadece ikimiz kaldık; Şems Hazretleri ve ben. Gözlerimi tam karşımda duran sandukadan alamıyordum. Karanlık bir çerçevenin tam ortasına yerleştirilmiş kalpti gördüğüm. Atan bir kalpti. Bedeni yoktu, hareketsizdi. Hatta ürkütücüydü. Heybetliydi ve sanki gittikçe daha çok ona yaklaşıyordum. Oysa bedenim olduğu yerde duruyordu. Dimdik ayaktaydım ama ruhum havalanmış gibiydi, artık ayağımın altındaki halıyı hissetmiyordum. Önce iki metre kadar ötesindeydim. Sonra gittikçe yaklaştım. Neredeyse elimi uzatsam dokunacaktım. Görünürde koyu yeşil çuhalara sarılmış bir tabuttu ama benimle konuşuyordu.

Benim de bir şeyler söylemem gerekiyordu. Dua etmem lazımdı. Ama tek yaptığımı, kıpırtısız hâlde durmak ve bana dediklerini

dinlemek oldu. İlk kez hissettiğim bir duygu sarmalındaydım. Artık iyice emindim, burada bana ait bir şey vardı; tanıdık bir koku, bildik bir his, özlem, kavuşma... Her ne ise adını koyamadığım, lakin yıllardır aradığım bir duygu. Üzerinde Arapça duaların yazılı olduğu örtünün altında yatan Şems Hazretleri sanki bana, “Gel!” diyordu. Beni ona doğru çeken bu güç öylesine kuvvetliydi ki, bedenim yerli yerinde durduğu halde onun yeşil etekleri önünde kapandığımı hissettim.

“Kalk!” dedi bir ses ve devam etti konuşmasına:

“Mademki geldin, dinle! Daha gidilecek çok yolun var. Sana yoldaşlık edeceğim. Ta ki doğrusunu bilene-bulana değin...”

Neyin doğrusunu, diye sormadım. Nereye gidiyoruz, diyemedim. Heyecandan yüreğim kuş gibi çarpıyordu. Açtım avuçlarımı ve dua etmeye başladım. İçimden sırayla okuyordum bildiğim sureleri. Ne kadar süre öyle kaldım farkında değilim. O sırada Mine kolumu çekiştiriyordu.

“Hadi kızım, beş dakika dedi adam duymadın mı?”

Dilimde bitmeyen dua sözcükleri vardı, kapıda bizi bekleyen bir taksi ve yetişilmesi gereken İstanbul uçağı...

“Tamam sen çık, hemen geliyorum,” dedim zoraki.

Son olarak üç İhlas ve bir Fatiha okudum. “Tekrar geleceğim ey Şems,” dedim. O beni duyuyordu, biliyordum.

Yarım kalmıştı ziyaretim. Vakit namazının üç rekâtlık farzını dahi kılamamıştım. Ayaklarım türbeden dışarı çıkmak istemedi. Saatlerce bu küçük caminin içinde kalabilir, Şems Hazretleri'nin yanı başında diz çöküp oturabilirdim. Kendimi oraya ait hissettim. Ama gitmek zorundaydım. Sanki bir parçamı bıraktım ve ardından hızlıca çıktım türbeden.

Bu arada hemen, cami çıkışında satılmakta olan kitaplar arasından Şems-i Tebrizî'nin bazı meclislerdeki sohbetlerinden, Mevlânâ Hazretleri ile konuşurken aralarında geçen bahislerden, ona sorulan sorulara verdiği yanıtlardan derlenmiş olan, *Makâlât* isimli kitabını almıştım bile.

İşte o aldığım Şems Hazretleri'nin kitabı hâlâ elimde duruyordu. Az önce duyduğumu zannettiğim Şems'in sözlerini de bu kitaptan okumuş olmalıydım. Kolumu çekiştiren Mine'yi fark ettiğimde düşüncelerimden sıyrıldım.

“Elif, iyi misin? Dikilip durma öyle, bir şeyler yapalım!”

İçimdeki ses sormaya devam ediyordu: “Ne yapmak gerek?”

Ben yine çaresizlik ve telaş içindeydim.

Şems Hazretleri'nin arkamdan seslenişi bir kez daha yankılandı kulaklarımda. Onun bu dediklerini hatırlayabildiğime göre türbedeki sözlerini de gerçekten duymuş olmalıydım:

*“Acele şeytan işidir. Acele edenler, bir nakış ve bir sûretten başka bir şey göremezler. *Mademki geldin, dinle...”*

Okşaya okşaya şeker kamışından nöbet şekeri yaparlar.

İpek böceğinden zamanla atlas yaparlar.

Yaptığın işi yavaş yavaş yap, biraz sabırlı ol.

*Üzüm koruğunda bir gün gelir helva pişirirler.”***

* Şems-i Tebrizî, *Makâlât*, Çeviri: Gençosman: 278-279

** Şems-i Tebrizî, *Makâlât*, Çeviri: Gençosman: 278-279